

regler, der beskytter en tidligere stiftet rettighed - parallelt med de regler om løsøre, som beskytter en rettighed over løsøre stiftet inden løsørets flytning til en anden stat. Trods dette blev det imidlertid af flertallet af stater anset for hensigtsmæssigt at regulere virkningen af aftaler om ændret lovvalg. I artikel 7 er det bestemt, at den oprindeligt udpegede lovgivning trods den nye lovvalgsaftale vedbliver med at regulere visse tingsretlige spørgsmål vedrørende rettigheder stiftet før den nye aftales indgåelse. Det drejer sig navnlig om spørgsmålet om, hvorvidt en sådan rettighed er beskyttet mod retsforfølgning. Reglen gælder kun i forhold til rettighedshavere, der ikke har samtykket til aftalen om ændring af lovvalg. Da panthavere må formodes oftest at ville sikre sig, at den pantsættende kontohaver ikke uden panthavers samtykke kan indgå en ny lovvalgsaftale med mellemmanden, må artikel 7 forventes at få beskeden betydning i praksis.

Artikel 7 finder ikke anvendelse i tilfælde, hvor værdipapirer overføres fra en konto til en anden konto, uanset om overførslen medfører, at værdipapirerne undergives en ny lovgivning.

Lovvalget i mangel af aftale herom

Såfremt der ikke foreligger et aftalt lovvalg, der opfylder kravene i artikel 4, anvendes ifølge artikel 5, stk. 1, lovgivningen i den stat, hvor det af den kontoførende mellemmands forretningssteder, hvormed kontoaftalen blev indgået, ligger. Det er dog en forudsætning, at det klart og utvetydigt er angivet i kontoaftalen, igennem hvilket forretningssted kontoaftalen er indgået. Endvidere er det - ligesom ved aftalt lovvalg i henhold til artikel 4 - et krav, at der er tale om et forretningssted, som ved kontoaftalens indgåelse alene eller dog i samarbejde med andre forretningssteder regelmæssigt beskæftigede sig med at føre værdipapirkonti. En værnetingsaftale opfylder ikke i sig selv kravene til at være en angivelse af, med hvilket kontor aftalen er indgået.

I de fleste tilfælde vil det følge af reglerne i artikel 4 og artikel 5, stk. 1, hvilken lovgivning der finder anvendelse. Der kan imidlertid opstå situationer, hvor dette er ikke tilfældet. Eksempelvis kan parterne have valgt lovgivningen i en stat, hvor mellemmanden ikke har noget forretningssted. Et andet eksempel kunne være en kontoaftale, som hverken indeholder lovvalgs klausul eller klar angivelse af det forretningssted, hvormed aftalen er indgået. Endelig kan nævnes, at der for så vidt angår individuelle conti i værdipapircentraler kan foreligge tilfælde, hvor der ikke foreligger nogen egentlig kontoaftale mellem kontohaver og den relevante mellemmand (værdipapircentralen),

men alene en aftale mellem kontohaver og det kontoførende institut.

Hvor det ikke efter artikel 4 eller artikel 5, stk. 1, er afklaret, hvilken lovgivning der finder anvendelse, gælder som udgangspunkt lovgivningen i den stat, hvor mellemmanden er registreret, jf. artikel 5, stk. 2. Er mellemmanden et dansk aktieselskab, vil dansk ret således finde anvendelse. Er mellemmanden ikke registreret i nogen stat, eksempelvis fordi mellemmanden er en fysisk person, anvendes loven i den stat, hvor mellemmanden har sit forretningssted - og i tilfælde af flere forretningssteder - hovedkontoret, jf. artikel 5, stk. 3. Ved anvendelsen af artikel 5, stk. 2-3, er det afgørende forholdene ved kontoaftalens indgåelse. Er der ikke indgået en egentlig kontoaftale mellem kontohaver og mellemmanden, ses i stedet på forholdene ved åbningen af kontoen.

Selvom kontohaver og den kontoførende mellemmand ikke ved aftalens indgåelse har foretaget et lovvalg, der opfylder kravene i artikel 4, kan en sådan aftale efterfølgende indgås. Betydningen heraf for rettigheder, som er stiftet inden lovvalgsaftalens indgåelse, reguleres af artikel 7, jf. herom ovenfor.

Konventionens betydning for anvendelsen af insolvensretlige regler

Spørgsmålet om, hvorvidt en rettighed nyder tingsretlig beskyttelse, vil ofte opstå i tilfælde af insolvensbehandling. Det er i artikel 8, stk. 1, præciseret, at den lovgivning, som finder anvendelse efter konventionens lovvalgsregler, skal anvendes på de tingsretlige spørgsmål, der omfattes af konventionen, uanset om der indledes insolvensbehandling. Reglen er navnlig indsat for at sikre, at domstolen i den stat, hvor insolvensbehandlingen indledes, ikke opfatter spørgsmålet om en rettigheds beskyttelse mod ekstinktion i tilfælde af insolvensbehandling som et insolvensretligt spørgsmål, der falder uden for konventionens anvendelsesområde. Hvis der indledes insolvensbehandling i en kontraherende stat, skal domstolene i staten således afgøre de tingsretlige spørgsmål, der omfattes af konventionen, efter den lovgivning, der gælder efter artikel 4 og 5.

I artikel 8, stk. 2, litra a, er det præciseret, at konventionen ikke påvirker anvendelsen af omstødsregler samt regler om konkursorden. Konventionen tager således ikke stilling til, hvilken lovgivning der regulerer spørgsmålet om omstødelse og konkursorden. Dette afgøres fortsat efter de lovvalgsregler, som måtte gælde herom i den stat, hvor insolvensbehandlingen finder sted.